

School en Leven
jg.20, nr.50, 7-8-1919

FRÜHLINGS-ERWACHEN.

We zaten in een gezelschapskring bijeen en we hadden het allen gezien — het vreeselijke Frühlings-erwachen. Gezien. — Bijgewoond. Mee-doorleefd?

Ach — hoe weinigen uit het gezelschapsleven zijn daartoe in staat!

Ik had niet bekeerd behoeven te worden. Een der eerste stukjes, die ik schreef — al zooveel jaren terug, — was een smeekbede aan de ouders om hun kinderen in te lichten; was een wijzen op de groote gevaren van het niet-zeggen.

We hadden 't lang over 't stuk, dien avond. Bij de meesten was 't: „Die Worte hör ich wohl, allein, mir fehlt der Glauben —”

Enkelen besloten: Ja, ze zouden 't dan toch maar vroeg zeggen — alleen — *nu* nog niet — *nu* nog niet!

Daar steunde er een moeder: „Ja — ach. God — we zullen 't Daan dienen te zeggen, vader!”

Daan was een groote, bleeke lummel van achttien jaren. Kunt ge begrijpen, dat, schoon ik me zéer goed had gehouden totnutoe, ik schamper uitschoot: „Daan! nu, die weet 't natuurlijk al lang, en ik ben benieuwd op welke wijs!” Groote ontsteltenis en protest. Neen, Daan wist natuurlijk nog van niets, maar 't was waar, 't *werd* tijd 't hem te zeggen. — Doch vader en moeder wierpen elkaar telkens den bal toe — „neen, *ik* kan 't niet. Dat 's jou taak” etc.

Tot er besloten werd — dat ze de karwei *aan den huisdokter* zouden opdragen.

NANNIE VAN WEHL.